

Հոռմը հաստատում է տեսիլքը — Համար տասնհինգ

Վերջնական փորձությունը. արթնացում գազանի պատկերի մարգարեական հակամարտության նկատմամբ

Jeff Pippenger
2024-09-03

Մենք այժմ գազանի պատկերի փորձության ժամանակաշրջանում ենք, և ադվենտիզմի պատմության մեջ առաջին մարգարեական հակամարտությունն այժմ կրկնվում է: 2023 թվականի հուլիսին Միքայել հրեշտակապետը իջավ՝ արթնացնելու Եզեկիելի մեռած, ցամաքած ոսկորներին, որոնք սպանված պառկած էին այդ մեծ քաղաքի՝ Սոդոմի և Եգիպտոսի փողոցում: Այնտեղ, Հայտնության տասնմեկերորդ գլխում, նրանք մահվան իրենց քնից դուրս են բերվում Հոգու հաղորդմամբ: Եզեկիելի երեսունյոթերորդ գլխում չորս քամիների լուրը ներկայացվում է որպես այն լուրը, որը մեռած, ցամաքած ոսկորները, որոնք նույնացվում են որպես Բաբելոնի ամբողջ տունը, վերածում է Տիրոջ զորքի: Դանիել մարգարեն ներկայացնում է Հովհաննեսի երկու սպանված վկաներին, և նա նաև ներկայացնում է թե՛ մեռած, ցամաքած ոսկորների հովտում եղողներին, թե՛ առակում իմաստուն կույսերին:

Երբ միլլերիտները իրականացրին առակը, նրանք ճանաչեցին, որ իրենց փորձառությունը ներկայացված էր առակում: Հարյուր քառասունչորս հազարն էլ պիտի ճանաչեն, որ իրենք եղել են հապաղման ժամանակում: Ինչպես Դանիելը իններորդ գլխում, նրանք պիտի ճանաչեն, որ ցրված են եղել թշնամիների երկիրը, ինչպես ներկայացված է Ղևտական քսանվեցի յոթ ժամանակներում, և նաև հասկանան Նաբուգոդոնոսորի կենդանիների գաղտնի պատկերը:

Այս տողերից յուրաքանչյուրում ներկայացված է Աստծո Խոսքից բխող մի մարգարեական փորձություն: Փողոցում մեռած ընկած երկու վկաները, երբ հարություն են առնում, լցվում են Հոգով: Եզեկիելի մեռած ոսկորները պետք է լսեին մարգարեական պատգամ: Դանիելը Մովսեսի և Երեմիայի գրվածքներն էր ուսումնասիրում, երբ արթնացվեց իր ցրված վիճակի գիտակցությանը: Երկրորդ գլխում Դանիելը և երեք արժանավորները փոխաբերական իմաստով արթնացվեցին այն իրողության նկատմամբ, որ դրված էին մահվան հրամանագրի ներքո, և ապա այն մարգարեական լույսը, որ թաքցված էր եղել և ապա կնիքից բացվել, փրկեց Դանիելին ու նրա երեք ընկերներին: Առակի կույսերը արթնացվում են կեսգիշերին հնչած «աղաղակով»: Միլլերականները արթնացվեցին, երբ Քրիստոսը վերցրեց Իր ձեռքը աղյուսակի վրա եղած թվերից: Բոլոր վեց վկաների դեպքում մեռածներին կամ ննջողներին արթնացնում է մարգարեական պատգամը: Այնուհետև այն առաջ է բերում մի փորձություն, որի ավարտին՝ փորձության ընթացքի եզրակացության պահին, դրսևորվում են երկու դասակարգեր:

Այս տողերի հիման վրա հաստատվում է, որ երբ վերջին օրերում հարյուր քառասունչորս հազարը արթնացվում են, դա Եզեկիելի պատգամն է չորս հողմերի մասին, և Մովսեսի՝ Ղևտական քսանվեցում յոթ անգամ ցրման մասին: Դա հարության պատգամն է, որ բերվում է Միքայել հրեշտակապետի կողմից: Դա Նաբուգոդոնոսորի՝ գազանների պատկերի մասին գաղտնի երազի պատգամն է:

Կույսերը փորձվում են այն բանի հիման վրա, թե արդյոք նրանք յուր ունեն, որը նույնացվում է որպես «Աստծո Հոգու պատգամները»: Միլլերականները արթնացան, երբ գիտակցեցին, որ իրենք նույնացված են Աստծո մարգարեական Խոսքի մեջ, և նաև երբ տեսան, որ այն նույն ապացույցը, որն սկզբում նրանց առաջնորդել էր կանխասելու 1843 թվականը, իրականում կանխասում էր 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ը: Այս գծերի հիման վրա հաստատվում է, որ երբ հարյուր քառասունչորս հազարը վերջին օրերում արթնանան, նրանք պիտի արթնանան մարգարեական փորձության պատգամի հանդեպ, որը երկրպագուների երկու դաս է առաջ բերում:

Այս բոլոր գծերը իրենց կատարյալ և վերջնական իրականացումն են գտնում մարգարեական փորձության այն ժամանակաշրջանում, որը ներկայացված է գազանի պատկերին և գազանի պատկերին վերաբերող ձևավորմամբ: Այդ փորձությունը ավարտվում է, երբ փորձաշրջանը փակվում է կույսերի համար Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ: Ուստի, գազանի պատկերի փորձության ընթացքը, որը բազմիցս ներկայացվում է որպես մի փորձություն, որ երևան է բերում, թե ովքեր են հասկացել այն լուրը, որը բացվեց կնքագերծմամբ, ներկայացված է այս բոլոր մարգարեական գծերով: Դանիել տասներկուսում իմաստունները, որոնք հասկանում են գիտության ավելացումը, անցնում են եռաստիճան փորձության ընթացքով, որը ներկայացված է որպես մաքրվելը, սպիտակեցվելը և փորձվելը: Այդ երեք աստիճանները Սուրբ Հոգու բերած համոզման աստիճաններն են՝ ներկայացնելով մեղքի, արդարության և դատաստանի վերաբերյալ համոզումը: Այդ երեք աստիճաններն են գավիթը, Սուրբ տեղը և Ամենասուրբ Տեղը: Այդ երեք աստիճանները ներկայացված են նաև Հայտնություն տասնչորսի երեք հրեշտակների մեջ, ինչպես նաև Դանիելի և առաջին գլխում հիշատակված երեք արժանավորների փորձառության մեջ: Այնտեղ նրանք նախ անցան կերակուրի փորձության, ապա՝ տեսողական փորձության, և վերջապես անցան հյուսիսի թագավորի կողմից տրված երրորդ փորձությունը, որը ներկայացված է Նաբուգոդոնոսորով:

Եվ այս չորս պատանիներին Աստված տվեց գիտություն և հմտություն ամենայն դարձության ու իմաստության մեջ, իսկ Դանիելին՝ հասկացողություն բոլոր տեսիլքների և երազների մեջ: Եվ այն օրերի ավարտին, որոնց մասին արքան ասել էր, որ նրանց բերեն իր առաջ, ներքինապետը նրանց բերեց Նաբուգոդոնոսորի առաջ: Եվ արքան խոսեց նրանց հետ, և նրանց բոլորի մեջ չգտնվեց ոչ ոք Դանիելի, Անանիայի, Միսայելի և Ազարիայի նման. ուստի նրանք կանգնեցին արքայի առաջ: Եվ իմաստության ու հասկացողության բոլոր հարցերում, որոնց մասին արքան հարցուփորձ էր անում նրանց, նրանց գտավ տասնապատիկ ավելի գերազանց, քան բոլոր մոզերն ու աստղագուշակները, որ կային նրա ամբողջ թագավորության մեջ: Դանիել 1:17–20.

Դանիելի և երեք արժանավորների համար երեք փորձություններից վերջինը մի փորձություն էր, որ իրականացվեց Նաբուգոդոնոսորի կողմից. այսպիսով, մարգարեական վերջին փորձությունը, որի նախատիպն են Դանիելը և երեք արժանավորները, վերաբերում է Բաբելոնին, որովհետև Նաբուգոդոնոսորը թագավորն էր, ինչը Եսայիա յոթերորդ գլխի ութերորդ և իններորդ համարներում հաստատում է մի թագավոր, մի ազգի մայրաքաղաք և մի «գլուխ», որոնք փոխանակելի խորհրդանիշներ են: «Գլուխը» ներկայացնում է Վերջին օրերի Ժամանակակից Բաբելոնի գլուխը: Այդ «գլուխը» վերջին օրերում Հայտնություն տասնյոթերորդ գլխի պոռնիկ կինն է, որի ճակատին գրված է. «ԽՈՐՀՈՒՐԴ, ՄԵԾ ԲԱԲԵԼՈՆԸ, ՊՈՌՆԻԿՆԵՐԻ ԵՎ ԵՐԿՐԻ ՊՂԾՈՒԹՅՈՒՆՆԵՐԻ ՄԱՅԻՆ»:

Հարյուր քառասունչորս հազարի վերջին մարգարեական փորձությունը կապված է վերջին օրերում ժամանակակից Բաբելոնի «գլխի» ճիշտ կամ սխալ ըմբռնման հետ: Նրանց վերջին փորձությունը ներառում է նաև այն ըմբռնումը, որ ժամանակակից Բաբելոնը և ժամանակակից Հռոմը փոխարինելի խորհրդանիշներ են, և, հետևաբար, ժամանակակից Բաբելոնի «գլուխը» նույն «գլուխն» է ցանկացած գծում, որովհետև դրանք փոխարինելի խորհրդանիշներ են:

«Աշխարհը լցված է փոթորիկով, պատերազմով և երկպառակությամբ: Սակայն մեկ գլխի՝ պապական իշխանության ներքո, ժողովուրդները կմիավորվեն՝ Աստծուն ընդդիմանալու՝ Նրա վկաների անձում»: Վկայություններ, հատոր 7, էջ 182:

Դանիելը և երեք արժանավորները ցույց են տալիս, որ վերջին մարգարեական փորձությունը, քանի որ այն միշտ մարգարեության վերաբերյալ փորձություն է, Հռոմի թեմայի շուրջ փորձություն է, որովհետև վերջին օրերում գլուխը պապական իշխանությունն է, որը նախապատկերված է Նաբուգոդոնոսորով՝ Բաբելոնի առաջին գլխով, ով անձամբ փորձության ենթարկեց Դանիելին և երեք արժանավորներին: Դանիելի և երեք արժանավորների միջոցով նախատիպավորված հակամարտությունը նաև նախանշված է Ադվենտիզմի հիմնադիր պատմության առաջին հակամարտությամբ, ինչպես ներկայացված է 1843 թվականի քարտեզում, որը դեկավարվում էր Տիրոջ ձեռքով և չպետք է փոփոխվեր: 1843 թվականի քարտեզում ներկայացված հակամարտությունը հիմնված էր Դանիել գրքի տասնմեկերորդ գլխի տասնչորսերորդ համարի տեսիլքը հաստատող իշխանությունը Անտիոքոս Եպիփանես՝ սն է, թե հեթանոսական Հռոմը՝ դրա նույնացման վրա:

Վերջին օրերի պատմության մեջ հարյուր քառասունչորս հազարը պիտի փորձության ենթարկվեն իրենց մարգարեական ըմբռնման մեջ: Մարգարեական ըմբռնումը հաստատվում է մարգարեության այն մի քանի գծերով, որոնք վերջին փորձությունը հաստատում են որպես իր բնույթով մարգարեական: Այդ փորձությունը պիտի լինի աստիճանական և իր ավարտին պիտի հասնի երկրպագուների երկու դասերի դրսևորմամբ:

Ինչպես ներկայացված է Դանիելի տասներկուերորդ գլխում, փորձությունը սկսվում է այն ժամանակ, երբ նոր մարգարեական լույսը բացվում է կնիքից, և առաջին

փորձությունն այն է, թե արդյոք ընդունել պատգամը, թե մերժել պատգամը: Այդ փորձությունը Դանիելը ներկայացնում է որպես «մաքրվել», իսկ հաջորդ փորձությունը Դանիելը կոչում է «սպիտակեցվել», և ընթացքն ավարտվում է երրորդ և վերջին փորձությամբ, որը ներկայացված է որպես «փորձվել»: Երրորդ և վերջին փորձությունն այն է, որտեղ երկու դասերը «փորձվում են», և այնտեղ է, որ նրանք դրսևորում են՝ յուղ ունեն, թե ոչ:

Դանիելի առաջին գլուխն ուղղակիորեն նույնացնում է վերջին փորձությունը, և հետևաբար Դանիելն առանձնացնում է այն փորձությունը, որ ներկայացված է որպես «գազանի պատկերի կազմավորումը», որը «այն փորձությունն է, որ Աստծու ժողովուրդը պետք է հաղթահարի»՝ թե՛ նախքան «նրանք կնիքվեն», և թե՛ նախքան «փորձաշրջանի ավարտը»՝ շուտով եկող Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ:

Գազանի պատկերի կազմավորման փորձությունը ներառում է եռակի միության մարգարեական կառուցվածքը հասկանալու մարգարեական փորձությունը: Վիշապը, գազանը և սուտ մարգարեն ունեն հատուկ մարգարեական կառուցվածք, որը հաստատված է բազմաթիվ մարգարեական վկաների վրա: Հասկանալ, թե ինչպես է եռակի միությունը վերջին օրերին միավորվում որպես մեկ մարգարեական զորություն, նշանակում է հասկանալ, թե ինչպես է կազմավորվում գազանի պատկերը:

Վերջին օրերում գազանի պատկերի կազմավորման կերպը հասկանալու կարևորության մի պարզ, բայց բարդ պատկերացում է Պողոսի վկայությունը մեղքի մարդու մասին՝ Բ Թեսաղոնիկեցիների երկրորդ գլխում: Պողոսը անդրադառնում է հեթանոսական Հռոմի և պապական Հռոմի մարգարեական փոխհարաբերությանը, և երբ դա անում է, նա նշում է, որ «հեթանոսական Հռոմի և պապական Հռոմի մարգարեական փոխհարաբերությունը» մի թեմա է, որը դրսևորում է երկրպագուների երկու դաս:

Մի խումբ, որ սիրում է «հեթանոսական Հռոմի և պապական Հռոմի մարգարեական փոխհարաբերության» ճշմարտությունը, և մեկ այլ խումբ, որ չի սիրում այդ ճշմարտությունը և, հետևաբար, ընդունում է զորեղ մոլորություն: Այն մարգարեական փոխհարաբերությունը հեթանոսական Հռոմի և պապական Հռոմի միջև, որ Պողոսը ներկայացրեց, բազմաթիվ մարգարեական հատվածներից ընդամենը մեկն է, որոնք ներկայացնում են այդ երկու զորությունների փոխհարաբերությունը, ինչպես նաև այդ երկու զորությունների փոխհարաբերությունը Միացյալ Նահանգների հետ:

Հեթանոսական Հռոմը վիշապն է, պապական Հռոմը՝ գազանը, իսկ Միացյալ Նահանգները՝ կեղծ մարգարեն: Աքաբը տասը թագավորների վիշապ-թագավորն է, որը ամուսնացած է պոռնիկ Հեզաբելի հետ, որը իշխում է կեղծ մարգարեների երկակի խմբի վրա: Արական մարգարեները Բահադի մարգարեներն էին, իսկ պուրակի քահանաները ներկայացնում էին իգական աստվածուհի Աշտարոթին: Միասին նրանք նախատիպում են վերջին օրերի կեղծ մարգարեին, որը կազմում է գազանի պատկերը՝ ինչպես ներկայացված է իգական քահանաների և արական մարգարեների միջոցով:

Վիշապը Աքաաբն է, որը Հայտնության տասնյոթի տասը թագավորների խորհրդանիշն է և ութ թագավորություններից յոթերորդ թագավորությունն է: Վեցերորդ թագավորությունը Միացյալ Նահանգներն է՝ Հեզաբելի սուտ մարգարեները. յոթերորդ թագավորությունը տասը թագավորներն են, Միավորված Ազգերի Կազմակերպությունը, Վիշապի իշխանությունը, իսկ ութերորդ թագավորությունը, որ յոթից է, հինգերորդ թագավորությունն է, որ մահացու վերք ստացավ, և հարություն է առնում որպես ութերորդ և վերջին թագավորություն, որը գազանն է, որին և որի նմանությամբ Միացյալ Նահանգները, իսկ ապա՝ ամբողջ աշխարհը, պատկեր է պատրաստում:

Դանիելի առաջին գլուխը մատնանշում է վերջին մարգարեական մի փորձություն, որը ներառում է Աստծո Խոսքի մեջ ներկայացված Հռոմի ըմբռնումը: Բ
Թեսաղոնիկեցիներինը մատնանշում է, որ վերջին մարգարեական փորձությունը ներառում է լույս Ժամանակակից Հռոմի կառուցվածքի վերաբերյալ, ինչպես ներկայացված է հեթանոսական և պապական Հռոմների միջև մարգարեական և քաղաքական հարաբերությամբ:

Դանիելի երկրորդ գլուխը ցույց է տալիս, որ վերջին օրերում բացվում է մի գաղտնիք, որը փորձության է ենթարկում հարյուր քառասունչորս հազարը, որովհետև երկրորդ գլխում Դանիելը և երեք արժանավորները ներկայացնում են Աստծո վերջինօրյա ժողովրդին: Մարգարեական գաղտնիքը, որը բացվում է և, հետևաբար, նրանց փորձության է ենթարկում, Նաբուգոդոնոսորի գաղտնի երազն է գազանների պատկերի մասին, և այսպիսով ներկայացնում է հարյուր քառասունչորս հազարի վերջին փորձությունը, որը, ինչպես Քույր Ուայթն է արձանագրել, «գազանի պատկերի կազմավորումն» է:

Դանիելի երկրորդ գլխով ներկայացված փորձությունը դրված է մահվան սպառնալիքի ներքո: Որպես վերջին օրերի պատկերացում՝ այն հաստատում է այն, ինչ Պողոսը ուսուցանեց, երբ նա ցույց տվեց այն ուժեղ մոլորությունը, որ գալիս է նրանց վրա, ովքեր չեն սիրում ճշմարտությունը: Դանիելի պատմության մեջ նրա հասկացողությունը փրկեց Բաբելոնի իմաստուններին, բայց վերջին օրերի վերջնական փորձությունից հետո այլևս փորձաշրջան չկա:

Հռոմը որպես խորհրդանիշի վերաբերյալ հակամարտության յուրաքանչյուր գիծ, որ մենք առանձնացրել ենք, անմիջական վկայություն է տալիս այն հակամարտության մասին, որ այժմ ընթացքի մեջ է: Քանի որ Կիրակնօրյա օրենսդրության շարժումն այժմ իր ճանապարհն է բացում խավարի մեջ, Աստծո մարգարեական Խոսքը մատնանշում է նրա մոտեցումը, թեև շատ քիչ հոգիներ են օրվա գավակներ, իսկ նրանք, որ օրվա գավակներ չեն, հետևաբար անտեղյակ են, որ փորձության ժամանակի ավագները արագորեն սպառվում են: Սա տեղի է ունենում այն համատեքստում, որ Քույր Ուայթը մատնանշել է, որտեղ վերջին շարժումները արագընթաց են լինելու: 2023 թվականի հուլիսին Միքայելը իջավ՝ Իր հզոր բանակը ոտքի կանգնեցնելու համար, սակայն բանակի մաս կազմելու համար նախ պետք է իրականացվի մարգարեական մի գործ, և այն իրականացվում է այն քաղաքական միջավայրում, որտեղ գազանի պատկերը

ձևավորվում է:

Մարգարեական այն գործը, որ պետք է իրագործվի, ներառում է գազանի պատկերի կազմավորման ճանաչումը: Մարգարեության ուսումնասիրողը ներկայիս պատմության մեջ տեղի ունեցող իրադարձություններով պետք է ճանաչի, որ Միացյալ Նահանգներում գազանի պատկերը ծնող կրոնական և քաղաքական գործոններն արդեն ընթացքի մեջ են: Ուսումնասիրողը պետք է նաև ճանաչի, թե ինչպես է գազանի պատկերը մարգարեաբար ձևավորվում, ինչպես ներկայացված է Աստծո Խոսքում: Նա պետք է նաև ճանաչի, որ մինչ գազանի պատկերը ձևավորվում է Միացյալ Նահանգներում, Աստծո պատկերը ձևավորվում է հարյուր քառասունչորս հազարների մեջ: Նա պետք է հասկանա վերջին օրերի պատմության գուգահեռը միլլերականների հետ՝ իրենց պատմության մեջ Կեսգիշերյան աղաղակի պատգամի զարգացման ժամանակ, երբ նրանք արթնացան այն փաստին, որ գտնվում էին առակի հապաղման ժամանակում, և հետևաբար իրենք են կույսերը: Բոլոր երեք տարրերն էլ մարգարեական փորձության մաս են, որը սկսեց դրսևորվել 2023 թվականի հուլիսին:

«Տող առ տող»՝ Հռոմի վերաբերյալ յուրաքանչյուր վիճաբանություն, որ ծագել է աղվենտական պատմության ընթացքում, սրբազան պատմություն էր, որը կրկնվում է վերջին օրերում: Հռոմի շուրջ վերջին վիճաբանությունը ուղղակի հետևանքն է այն բանի, որ Աստծո ժողովուրդը հրաժարվեց արթնանալ այն պատգամի առջև, որը հասավ 2023 թվականի հուլիսին:

«Աստված պիտի արթնացնի Իր ժողովրդին. եթե այլ միջոցները ձախողվեն, նրանց մեջ հերձվածներ պիտի ներթափանցեն, որոնք պիտի մաղեն նրանց՝ բաժանելով մղեղը ցորենից: Տերը կոչ է անում բոլոր նրանց, ովքեր հավատում են Իր խոսքին, արթնանալ քնից: Թանկագին լույս է տրվել, համապատասխանը այս ժամանակին: Դա աստվածաշնչյան ճշմարտությունն է, որ ցույց է տալիս հենց մեզ վրա հասած վտանգները: Այս լույսը պետք է առաջնորդի մեզ դեպի Սուրբ Գրքերի ջանադիր ուսումնասիրություն և այն դիրքերի ամենախիստ քննություն, որոնք մենք պահում ենք: Աստված կամենում է, որ ճշմարտության բոլոր կողմերն ու դիրքերը հիմնովին և հարատևորեն քննվեն՝ աղոթքով և ծոմապահությամբ: Հավատացյալները չպետք է հանգչեն ենթադրությունների և աղոտ սահմանված պատկերացումների մեջ այն մասին, թե ինչն է կազմում ճշմարտությունը: Նրանց հավատը պետք է ամուր հիմնված լինի Աստծո խոսքի վրա, որպեսզի երբ փորձության ժամանակը գա, և նրանք կանգնեցվեն խորհուրդների առջև՝ իրենց հավատի համար պատասխան տալու, կարողանան հեզությամբ և երկյուղով պատճառ ներկայացնել իրենց մեջ եղած հույսի համար:»

«Գրգռե՛ք, գրգռե՛ք, գրգռե՛ք: Այն թեմաները, որ մենք ներկայացնում ենք աշխարհին, մեզ համար պետք է լինեն կենդանի իրականություն: Կարևոր է, որ այն վարդապետությունները պաշտպանելիս, որոնք մենք համարում ենք հավատքի հիմնարար դրույթներ, երբեք մեզ թույլ չտանք գործածել փաստարկներ, որոնք ամբողջովին հիմնավոր չեն: Դրանք կարող են օգտակար լինել հակառակորդին լռեցնելու համար, սակայն ճշմարտությունը չեն պատվում: Մենք պետք է ներկայացնենք հիմնավոր փաստարկներ, որոնք ոչ միայն պիտի լռեցնեն մեր

հակառակորդներին, այլև պիտի դիմանան ամենամոտիկ և ամենախստագույն քննությանը: Նրանք, ովքեր իրենց կրթել են որպես բանավիճողներ, մեծ վտանգի մեջ են, որ Աստծո խոսքին արդարամտությամբ չեն մոտենա: Հակառակորդի հետ առերեսվելիս մեր անկեղծ ջանքը պետք է լինի թեմաները ներկայացնել այնպիսի կերպով, որ նրա մտքում համոզմունք արթնանա, և ոչ թե պարզապես վստահություն ներշնչել հավատացյալին:»

«Ինչ էլ որ լինի մարդու մտավոր առաջընթացը, թող նա մի ակնթարթ անգամ չմտածի, թե Սուրբ Գրքերի մանրակրկիտ և շարունակական քննության կարիք չկա՝ առավել մեծ լույս ստանալու համար: Որպես ժողովուրդ՝ մենք կոչված ենք անհատապես լինել մարգարեության ուսումնասերներ: Մենք պետք է աչալուրջ լինենք լրջախոհ ջանասիրությամբ, որպեսզի զանազան ենք լույսի որևէ շող, որ Աստված կներկայացնի մեզ: Մենք պետք է որսանք ճշմարտության առաջին փայլատակումները, և աղոթական ուսումնասիրության միջոցով կարելի է ստանալ ավելի հստակ լույս, որը կարող է ներկայացվել ուրիշների առաջ»: Վկայություններ, հատոր 5, 708:

Միլլերի ժամանակների բողոքականները հրաժարվեցին առաջնորդվել քերականության կանոններով և ընտրեցին անտեսել տասնչորսերորդ խոսքում գտնվող «նաև» բառը, որը քերականորեն սահմանում է, որ «քո ժողովրդի ավագակները» ներկայացնում էին մի նոր իշխանություն, որ ներմուծվում էր դեպքերի այն ընթացքի մեջ, որը ներկայացված էր այն խոսքերում, որոնց մեջ գտնվում է տասնչորսերորդ խոսքը: Ուրիա Սմիթը ճիշտ նույն բանը արեց, երբ անտեսեց այն քերականական վկայությունը, որն ապացուցում է, որ երեսունվեցերորդ խոսքում և այնուհետև քառասուներորդ խոսքում հիշատակված հյուսիսի թագավորը պետք է լիներ նույն հյուսիսի թագավորը, որն առարկան էր եղել երեսունմեկերորդ խոսքից ի վեր:

Այսօր նրանք, ովքեր ուսուցանում են, թե Միացյալ Նահանգները «ավագակներ»-ն են, գործածում են Քույր Ուայթի մի հատված, որը պապական իշխանությունն ու Միացյալ Նահանգները նույնացնում է որպես վերջին օրերի երկու գլխավոր հալածող ուժերը, և խեղաթյուրում են քերականությունը՝ պնդելու համար, թե «հին աշխարհ» արտահայտության հղումը, որը Քույր Ուայթը գործածում է Եվրոպան սահմանելու համար, իրականում ներկայացնում է անցյալ պատմությունը: Հատվածի քերականությունը ապացուցում է, որ սա սխալ ենթադրություն է, և այն կերպը, որով Քույր Ուայթը տվյալ հատվածում գործածում է «հին աշխարհ» արտահայտությունը, համահունչ է այն բանին, թե ինչպես է նա այն գործածում իր գրվածքների այլ տեղերում: Երբ նա այդպես է անում, նա նաև համաձայնության մեջ է պատմաբանների հետ, որոնք «հին աշխարհ» արտահայտությունը գործածում են «նոր աշխարհի» առնչությամբ՝ Եվրոպայի և Ամերիկաների միջև տարբերություն դնելու համար:

«Հին աշխարհում հռոմեականությունը և Նոր աշխարհում ուխտադավան բողոքականությունը նման ընթացք կորդեգրեն դեպի նրանց, ովքեր պատվում են բոլոր աստվածային պատվիրանները»: The Great Controversy, 615.

Քերականորեն «կհալածեն» արտահայտությունը ցույց է տալիս, որ թե՛ «հին աշխարհով» և թե՛ «նոր»-ով ներկայացված երկու իշխանություններն էլ վերջին օրերում «կհալածեն» Աստծու ժողովրդին, և քերականապես սխալ է պնդել, թե այս նախադասությունը «հին աշխարհին» է վերաբերում որպես անցյալ պատմության, իսկ «նոր»-ին՝ որպես վերջին օրերի: «Տող առ տող» Հռոմի բոլոր հին հակասությունները վերջին օրերի մարգարեության ուսանողին տեղեկացնում են, որ երբ նրանք արթնանան գազանի պատկերի փորձությանը, այն կներառի այնպիսի մի միջավայր, որտեղ կհայտնաբերվի քո ժողովրդի ավագակների ճիշտ նույնականացումը: «Ավագակների» ճիշտ ըմբռնումը ներկայացված է 1843 թվականի ռաիվիրայական քարտեզի վրա, և հետևաբար հիմնարար ճշմարտություն է, որը հաստատվել է Մարգարեության Հոգու հեղինակությամբ: Սա ցույց է տալիս, որ երբ մարգարեության ուսանողները արթնանան իրենց վերջնական փորձությանը, «ավագակների» թեման նույնպես կներկայացնի հիմնարար ճշմարտությունների և Մարգարեության Հոգու դեմ ուղղված վերջնական հարձակումը:

Մենք այս մտքերը կշարունակենք հաջորդ հոդվածում: